

๐๕๗

ไม่เชื่อ
ว่ามั่ว
ผู้รักกล่าว
—明媒善娶—

เม้งซานเซิง 梦三生 เขียน DAAL แปล จื่อหวา 子豪 วาด

๑๕๗

แม่สื่อ
จอมว่า
ผู้รักกล่าว
—明媒善娶—

เบ้งซานเซิง 梦三生
เขียน

DAAL
แปล

๑๕๑๔ คือราภาหิรัญ

แม่สื่อจอมวุ่นลุ้นรักอลวน 3

明媒善娶

อลวน

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอู๋น

《明媒善娶》Vol. 3

Author: 梦三生 Meng San Sheng

Copyright © Zhiyuan Yuedu (Guangzhou)

Literature Information Technology Co., Ltd. 至远悦读 (广州) 文学信息技术有限公司

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with Zhiyuan Yuedu (Guangzhou)

Literature Information Technology Co., Ltd. 至远悦读 (广州) 文学信息技术有限公司

Arranged through Manzhouli Zhalaينوer Wenxin Counseling Studio

(满洲里市扎费诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8164-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา ่องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ กิตติ พิพัฒน์

บรรณาธิการภาษาจีน ญาณิศา อุกฤษฏ์รัตน์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น

ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด • ออกแบบรูปเล่ม กรวิทย์ ลั่นแต่

คอมพิวเตอร์ มั่นสนันท์ • พิสูจน์อักษร วรณพร อาสนวิทยา, พรทิพย์ รักษ์ทอง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เป็นอย่างไรบ้างคะกับความ
สนุกสนานปนอลวนอลเวงในการพยายามจับคู่เป็นแม่สื่อของชื่อฝาเคอ
ในสองเล่มที่ผ่านมา

เล่มนี้แม่สื่อน้อยของเรายังพยายามทำหน้าที่อย่างแข็งขัน
จับคู่คู่จืดกับคุณหนูใหญ่จุเหียนเหียนให้ได้ ที่แรกคู่จืดปฏิเสธ
ไม่ยอมหมั้นหมายแต่งงานเท่าเดียว แต่พอเขาได้พบกับจุเหียนเหียน
ตามลำพัง กลับเปลี่ยนใจยอมตกลงแต่งงานเสียอย่างนั้น

แม้ชื่อฝาเคอจะไม่รู้ว่าเหตุผลเบื้องหลังเรื่องนี้คืออะไร แถม
หัวใจตัวเองยังว่างโหวงแปลกๆ แต่ก็ยังยินดีทำหน้าที่แม่สื่อให้ครบถ้วน
เชิญครอบครัวของคู่จืดมาyingตำบลงหลัว และไปเจรจากับตระกูลจุ
ก่อนจะทราบข่าวที่เหมือนฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ ว่าฮูหยินใหญ่ตระกูลจุ
ขอยกเลิกการหมั้นหมาย

ชื่อฝาเคอจะแก้ปัญหาอย่างไร คู่จืดปิดบังอะไรนางไว้ถึงได้ยอม
ตกลงแต่งงานกับจุเหียนเหียน ขอเชิญมาร่วมลุ้นไปพร้อมกันนะคะ

๑๕๗

“น้องหญิงเธอไม่มาด้วยหรือ” ชีวจิ้งไท่เพลอเอ๋ยปากถาม

เฮ่อเฮ่อเสียนจ้องไปหน้าอวบอ้อมที่กำลังเปื้อนยิ้มตรงหน้า
ในใจพลันนึกคิดขึ้นได้ น้องหญิงเฮ่อรี! เรียกกันอย่างสนิทสนมขนาดนี้
ได้อย่างไร!...ถึงกระนั้นเขาก็ไม่สะทกจะโมโหโโส เพราะจะอย่างไร
เขาก็หมายปองน้องสาวของอีกฝ่ายเช่นกัน

หึ ก็คอยดูว่าใครจะมีความสามารถมากกว่ากัน

สุดท้ายจะเป็นเขาที่ได้น้องสาวอีกฝ่ายมาครอง หรือจะเป็น
อีกฝ่ายที่ได้น้องสาวเขาไปครอง!

เมื่อคิดได้เช่นนั้น เฮ่อเฮ่อเสียนก็ยิ้มแยมเปี่ยมไมตรีราวกับ
กำลังทำการค้า “น้องสาวแสนซุกซนของข้าออกไปเที่ยวเล่นโดย
ไม่บอกกล่าว ข้าจึงมาตามหานาง” จนถึงเวลานี้เขายังไม่ลืมข้ออ้าง
ของตนที่คุยกับอาเคอไว่ก่อนหน้านี้ จากนั้นโยนความผิดให้น้องสาว
อย่างไม่สะทกสะท้าน

อึม เมื่อได้รับแล้วไม่ตอบแทนย่อมเป็นการเสียมารยาท

เฮ้อเฮ้อเถียนซึ่งหาได้ยากที่จะนั่งร่ำเรียนหนังสืออย่างว่าง่าย อยู่ภายในบ้านจามออกมาอีกครั้ง จากนั้นจึงถูกขโมยไปมาด้วยความสงสัย คล้ายรู้สึกว่ามีใครกำลังให้ร้ายนางอยู่

“น้องหญิงเฮ้อเรียบร้อยนารักมาโดยตลอด บางทีอาจมีฐานะ ให้ต้องสะสางก็เป็นได้” ซื่อจิ้งไห่พยายามไกล่เกลี่ยด้วยรอยยิ้ม เขาเป็นคนฉลาดมากคนหนึ่ง ย่อมมองออกว่าการมาเยือนของ เฮ้อเฮ้อเถียนเป็นเพียงคนเมาที่ไม่สนใจสุรา

อีกทั้งวันนั้นอาเคอเล่าว่านางไปโรงเตี๊ยมเซิงซิงเพื่อซื้อสุรา ทว่าเด็กในร้านกลับโกหกตาใส เห็นๆ อยู่ว่ามีสุราแต่ไม่ยอมขายให้นาง เมื่อลองตรองดูคงได้รับคำสั่งจากใครบางคน น่าสงสัยว่าจะเป็นฝีมือ ของเขา

น้อยคนนักจะรู้ว่านายน้อยร้านขนมมงคลตรงหน้า แท้จริงแล้ว คือเจ้าของโรงเตี๊ยมเซิงซิง

เฮอะ ก็แค่ลูกหมาป่าที่ต้องการพรากน้องสาวเขาไป

“รบกวนเวลาอ่านหนังสือของพี่สามชือมานานพอควรแล้ว ครั้งหน้าข้าขอเป็นเจ้ามือ เชิญท่านไปดื่มกินกันที่โรงเตี๊ยมเซิงซิง” เฮ้อเฮ้อเถียนกล่าวอย่างนอบน้อม

ซื่อจิ้งไห่ผินหัวเราะอย่างเสียไม่ได้ เฮ้อเฮ้อเถียนอายุมากกว่าเขา หนึ่งปี แต่กลับเรียกเขาว่า “พี่สามชือ” แสดงว่าเพื่ออาเคอแล้ว ก็ไม่รักษาแม้แต่ศักดิ์ศรี ถึงเขาจะก่นด่าอยู่ในใจแต่ใบหน้ากลับยังคง เปื้อนยิ้มเปี่ยมไมตรี “พี่ใหญ่เฮ้อไม่ต้องเกรงใจไป มาถึงบ้านเช่นนี้ อย่างไม่ก็คือแขก รีบเข้ามานั่งเถอะ” กล่าวจบก็หันไปทางซือฝาคู ที่ยืนนั่งงวยอยู่ด้านข้าง “ยีนงอะไร รีบไปยกชามา”

ซือฝาคูคิดว่าบรรยาการเมื่อครู่ค่อนข้างแปลก แต่เมื่อคิดได้

ว่าพี่สามชอบพอเชื่อเถียน เชื่อเถียนเองก็ดูมีใจให้พี่สามเช่นกัน
อย่างไรในอนาคตก็น้องผาด่านพี่ใหญ่เฮ้อ ดังนั้นจึงตอบรับอย่างว่าง่าย
ก่อนจะปล่อยพวกเขาไว้ และเดินออกไปเตรียมชากับของว่าง

อืม นี่อาจกล่าวได้ว่า เป็นความเข้าใจผิดทั้งดงาม

“อาเคอ” เฮ้อเชื่อเสียรึนางไว้ ก่อนจะยื่นขนมเสิร์ฟหวาน
ในมือส่งให้ พลังกล่าวอย่างเป็นกันเอง “จำได้ว่าเชื่อเถียนเคยบอกไว้
ว่าเจ้าชอบกิน ระหว่างทางผ่านร้านไหลผู้จ้จ้ซื้อติดมือมา”

เมื่อซื้อผาเคอเห็นขนมเสิร์ฟหวาน ดวงตาก็เป็นประกาย “ขอบคุณ
พี่ใหญ่เฮ้อ!”

ไม่รอให้ซื้อผาเคอยื่นมือออกมาจับ ซื้อจ้จ้ให้ก็คว่ำหมับไว้ก่อน
ก่อนจะยัดมันใส่มือน้องสาว เมื่อเห็นนางอยากกินจนน้ำลายสอ ก็ได้
แต่ถลึงตาใสนาง โมโหที่หลอมเหล็กไม่เป็นเหล็กกล้า ขนมเสิร์ฟหวาน
ของร้านไหลผู้จ้จ้ซื้อติดไม้ติดมือได้หรือ หากไม่ต่อแถวถึงครึ่งวัน
จะซื้อได้หรือ อย่างไม่รู้ไม่เข้าใจ!

ซื้อผาเคอถูกพี่สามจ้องมองอย่างไรสาเหตุ แต่พี่สามก็มีใช้
คนมีเหตุผลมาแต่ไหนแต่ไร นางจึงไม่ได้ใส่ใจ รีบเร่งออกไปเตรียมชา
ในทันที

หลังจากซื้อผาเคอนำขนมเสิร์ฟหวานใส่จานและเตรียมชาจน
เรียบร้อย ซื้อจ้จ้ให้และเฮ้อเชื่อเถียนก็ยังคงหักทลายกันอย่างมีมิติไร
คนหนึ่งเรียก ‘พี่ใหญ่เฮ้อ’ คนหนึ่งเรียก ‘พี่สามซื้อ’ อาจกล่าวได้ว่า
เต็มไปด้วยพิธีรีตอง ต่างฝ่ายต่างเรียกขานกันเช่นนั้น ไม่มีใครยอม
เปลี่ยนคำเรียก

ทั้งคู่สนทนากันอยู่ครู่ใหญ่จนคอแห้ง ซื้อผาเคอยกขาเข้ามา
ได้จ้จ้หะพอติ ทั้งคู่ต่างเงยปากอย่างพร้อมเพรียง ยกขาขึ้นดื่ม

เพื่อให้ชุ่มคอ

ซือฝาค่อมองพี่ใหญ่เฮ้อแล้วก็มองพี่สามของตน รู้สึกว่า...
บรรยากาศยิ่งดูแปลกไปกว่าเดิม

ด้วยบรรยากาศแปลกๆ เช่นนี้ มือของซือฝาค่อยงัดขึ้น ทำงาน
ขนมเสิร์ฟชาชูลูตมือ ขณะงานที่เต็มไปด้วยขนมกำลังจะพลิกคว่ำ
ตกลงพื้น เฮ้อเฮ้อเสียนซึ่งนั่งอยู่ด้านข้างพลันยื่นมือออกมาจับ
งานตกสู่มือของเขาย่างปลอดภัย ขนมเสิร์ฟชาชูบนงานก็ยังอยู่
ครบถ้วน

ซือฝาค่อยหันขวับไปทันที

นี่สิ! ถึงเป็นปฏิกริยาของคนที่มีวรยุทธ์!

“พี่ใหญ่เฮ้อ ท่านช่างเก่งกาจนัก!” ซือฝาค่อยถึงกับอุทาน

มุมปากของเฮ้อเฮ้อเสียนโค้งขึ้นอย่างมีเลศนัย พลางกล่าว
ถ่อมตน “เพียงแค่รำเรียนการต่อสู้จากอาจารย์ประจำตระกูลเท่านั้น
จะพูดว่าเก่งกาจคงไม่ได้”

“พี่ใหญ่เฮ้อเก่งกาจแต่ไม่โอ้อวดจริงๆ” ซือจิ้งไห้เห็นน้องสาว
มีกริยาไม่สำรวม ในใจได้แต่ฮึดฮัด ก่อนจะรีบตัดบทเพื่อไม่ให้
เฮ้อเฮ้อเสียนได้มีโอกาสพูดคุยกับนาง

เฮ้อเฮ้อเสียนหัวเราะ “ไม่ขนาดนั้นหรอก”

จากนั้นทั้งคู่จึงเริ่มสนทนากันอีกครั้ง

ซือฝาค่อยเพียงนั่งอยู่ด้านข้างเงียบๆ กัดขนมเสิร์ฟชาชูพลาง
ดูพวกเขาสนทนากันอย่างน่าอึดอัด นับพลันก็เกิดความคิดหนึ่งแล่น
เข้ามา จึงโพล่งถามออกไป “พี่ใหญ่เฮ้อ ทำอย่างไรจึงจะรู้ได้ว่าคน
คนหนึ่งมีวรยุทธ์หรือไม่”

“หืม?” เฮ้อเฮ้อเสียนที่กำลังสนทนากับซือจิ้งไห้ถึงกับหันขวับ

“อืม คือว่าหากมีคนไม่ยอมรับว่าตนเองมีวรยุทธ์ จะมีวิธีใดทดสอบเขาได้บ้าง” ซื่อฝาคือนึกเรื่องนี้ขึ้นได้เพราะเฮ่อเซ่อเสียนยืนมือรับจานได้ด้วยมือเปล่า จึงตัดสินใจเอ่ยถามเขา

“ทำอย่างไรจึงจะรู้ได้ว่าคนคนหนึ่งมีวรยุทธ์หรือไม่?”

เฮ่อเซ่อเสียนได้แต่แอบร้อใจ อาเคอคิดจะทดสอบใคร การรู้ลึกใ้ใจใครมากเป็นพิเศษ ยอมเสียเวลามากมายเพื่อทดสอบ... นี่คงไม่ใช่เรื่องดีเท่าใด คนที่สามารถทำให้อาเคอสนใจได้เป็นใครกัน

“ไม่มีอะไรยาก พาเขาไปเดินเล่นตามตรอกซอกซอยหรือไม่ก็ทะเลสาบสักที่ จากนั้นจ้างคนสองสามคนเข้ามาหาเรื่อง มีวรยุทธ์หรือไม่ หากถึงเวลาคับขันยอมเผยให้เห็น” ซื่อจิ้งไห่ซึ่งนั่งอยู่ด้านข้างจึงตัดบท เพื่อไม่ให้เฮ่อเซ่อเสียนมีโอกาสดูคุยกับน้องสาว

แม้กล่าวไปส่งเดช แต่ซื่อฝาคือกลับดวงตาเป็นประกาย “พี่สามคิดไม่ถึงเลยว่าจะฉลาดเช่นนี้!”

ซื่อจิ้งไห่ยิ้มภูมิใจ “พูดอะไรกัน พี่สามของเจ้าฉลาดเสมอ!”

ซื่อฝาคือไม่ได้เถียงกับพี่ชาย ด้วยมัวแต่ครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้ของเรื่องนี้ ทันใดนั้นพลันนึกขึ้นได้ว่า เมื่อวานลู่ออกกล่าวว่าวันนี้คือวันหยุดของเขา จึงต้องการนัดนางไปเที่ยวเล่นชมธรรมชาติ ช่างเป็นโอกาสดี! คิดได้ดังนั้นจึงเริ่มลงมือทันที

เฮ่อเซ่อเสียนเห็นซื่อฝาคือหมายมั่นปั้นมือเต็มที่ จึงหน้ามัวคิ้วขมวดไปชั่วขณะ มองซื่อจิ้งไห่ด้วยความไม่พอใจ... พี่สามชื่อไม่น่าไว้วางใจนัก อย่าได้กล่าวถึงเรื่องดูแลน้องสาว ยังช่วยออกความเห็นไม่เข้าท่าเช่นนี้อีก

เพราะเก็บงำบางอย่างไว้ในใจ เพียงไม่นาน เฮ่อเซ่อเสียนจึงหาเหตุผลกล่าวลา แม้จะมีสายตาของซื่อจิ้งไห่คอยจ้องมองเขา

ก็ยังรวบรวมความกล้าเอ่ยปากกับซือผาเคอ “อาเคอ ออกไปส่งข้าได้หรือไม่ ข้ามีเรื่องอยากคุยกับเจ้า”

“ชายหญิงอยู่กันตามลำพัง เกรงว่าจะไม่เหมาะสม” ซือจิ้งไห่พยายามห้าม

“พี่สามซือ อย่าได้กังวล แค่งส่งเพียงหน้าประตู” เฮ่อเฮ่อเสียนยิ้มกล่าว “อย่างไรทั้งข้าและอาเคอต่างก็เป็นสหายที่เติบโตมาด้วยกัน ตั้งแต่เด็ก ไม่ใช่คนนอก”

ช่างหน้าด้านหน้าทนนึก!

ซือจิ้งไห่ได้แต่แปลกใจ เฮ่อเฮ่อเสียนผู้นี้ช่างหน้าทนเสียยิ่งกว่ากำแพงเมือง กล้ากล่าวว่ตนไม่ใช่คนนอก?! ผู้ใดเป็นคนอนุญาต

พ่อ แม่ พี่ใหญ่ พี่รอง อาเคอ รับผิดชอบ ในที่สุดเขาก็พบชายที่หน้าทนกว่าเขาจนได้!

ทว่าผู้เป็นน้องสาวกลับไม่สังเกตสีหน้าของเขา ไม่เห็นเขาซึ่งเป็นพี่สามอยู่ในสายตาแม้แต่น้อย กลับยิ้มแยมให้พ่อคำหน้าเลือดหน้าด้านหน้าทนผู้นั้น “พี่ใหญ่เฮ่อ ข้าไปส่งท่านเอง”

จากนั้นนางก็เดินไปส่งเฮ่อเฮ่อเสียนถึงหน้าประตูได้จุมูกพี่สามของตน

ช่างอาจหาญนัก!

ซือฝาคะไม่สนใจว่าพี่สามของตนจะไม่พอใจอย่างไร นางคิดเพียงว่าจะต้องไปหาลุงเอ๋ เมื่อเฮ่อเซ่อเสียนกล่าวลา จึงคิดไปว่าเป็นการส่งสัญญาณ ด้วยเหตุนี้จึงตามเขาออกมา ก่อนเอ่ยถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “พี่ใหญ่เฮ่อ มีอะไรจะคุยกับข้าหรือ”

เฮ่อเซ่อเสียนหยุดฝีเท้า หันมองนางพร้อมเอ่ยถาม “อาเคอเจ้าบอกข้าได้หรือไม่ว่าคิดจะทดสอบใคร”

ซือฝาคะค่อนข้างแปลกใจ นางคิดว่าเฮ่อเซ่อเสียนจะถามตนเรื่องเซ่อเถียนเสียนอีก คิดไม่ถึงว่าจะเอ่ยถามถึงเรื่องนี้ จึงมีท่าทีอึดอัดใจ “พี่ใหญ่เฮ่อ ท่านก็น่าจะรู้ว่าอาชีพของเราต้องปิดปากให้สนิท มิเช่นนั้นอาจเสียเรื่องได้ง่าย”

เฮ่อเซ่อเสียนขมวดคิ้วทันที

ซือฝาคะเห็นท่าทางของเขาก็พลันรู้สึกหงัศจรรย์ตั้งเขม็ง หลังจากนั้นไม่นานเฮ่อเซ่อเสียนก็ถอนใจ “ข้าคิดไม่รอบคอบเอง” ซือฝาคะชะงักไป นางเตรียมจะถูกเหน็บแนม คิดไม่ถึงว่า

เฮ่อเฮ่อเสียนกลับกลายเป็นคนมีเหตุผล จึงอดมองเขาอย่างสงสัยไม่ได้ อีกทั้งยังรู้สึกว่าคุณนี่พี่ใหญ่เฮ่อค่อนข้างแปลกไป...

“เหตุใดถึงจ้องข้าเช่นนั้น” เฮ่อเฮ่อเสียนสังเกตเห็นสายตานางเปลี่ยนไปจึงเอ่ยถาม

“ช่วงนี้พี่ใหญ่เฮ่อดูแปลกไปมาก...” ซือฝาคะโหล่งออกไปโดยไม่รู้ตัว

“หืม แปลกอย่างไร”

“...ดูมีเหตุผลจนน่าแปลกใจ” หลังกล่าวจบซือฝาคะโหล่งก็เสียใจในทันที พลันรู้สึกว่าคุณเองกำลังหาเรื่องโดนตำ คำพูดเช่นนี้เท่ากับเป็นการเหน็บแนมว่าที่ผ่านมาเขาเป็นคนไร้เหตุผลแค่ไหน!

เฮ่อเฮ่อเสียนที่นิ่งอึ้งไปกลับหัวเราะออกมาอย่างไม่คาดคิด

เฮ่อเฮ่อเสียนเป็นคนรูปร่างหน้าตาดี มิเช่นนั้นคงไม่ถูกเรียกขานว่าเป็นหนุ่มรูปงามอันดับหนึ่งแห่งตำบลลงหลั่ว ยิ่งยืมเช่นนี้ยิ่งดูดีบนแก้มเผยให้เห็นลักยิ้มตื้น ๆ ทั้งสองข้าง เขารู้ว่าเมื่อตนยิ้มแล้วจะเป็นเช่นไร เมื่อยังเด็กจึงชอบทำหน้านิ่ง คล้ายเด็กหนุ่มที่ใช้ชีวิตชีวาต่อมาเมื่อรับช่วงต่อกิจการของตระกูล เขาก็ไม่อาจทำหน้านิ่งเวลาพบปะผู้คนได้ จึงเริ่มเรียนรู้วิธีการยิ้มแย้มเพื่อการค้า ดูแล้วมีความสุขเยือกเย็นน่าเชื่อถือ

ทว่าเวลานี้เขายิ้มอย่างสบายใจ จนเผยให้เห็นลักยิ้มทั้งสองข้าง จากนั้นนิ้วมือเรียวยาวก็พุ่งตรงไปยังลักยิ้มข้างแก้มของเขา จิ้มเข้าไปพอดิบพอดีราวกับจับวาง

เฮ่อเฮ่อเสียนชะงักไปครู่หนึ่ง

ซือฝาคะโหล่งนิ่งอึ้งไปเช่นกัน ก่อนจะรีบชักมือกลับซ่อนไว้ด้านหลัง คล้ายไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

“...เมื่อครูเจ้าทำอะไร” เฮ่อเซ่อเสียนกล่าวเสียงเบาพลางทำตาโต
 “ลักยืมนั่นน่ารักเกินไปจนข้าอดใจไม่ไหว...” ซื่อฝาคোকกล่าว
 ตะกุกตะกัก พุดจบก็แทบอยากกัดลิ้นตนเองทันที ด้วยนึกถึงเรื่อง
 ชายโชคร้ายที่พุดจาแพะโลมเฮ่อเซ่อเสียนจนถูกเขาหักมือไล่ออกจาก
 ตำบลลงหลัว นางกำลังเอาชีวิตตนเองมาล้อเล่น! ขอโทษตอนนี้
 จะสายเกินไปไหมนะ!

“...” เฮ่อเซ่อเสียนมองนางเงิบๆ

“ขอโทษ ข้าไม่ได้ตั้งใจ! ครั้งนี้ยกโทษให้ข้าเถอะ ต่อไปข้าจะ
 ไม่ทำอีกแล้ว!” ซื่อฝาค่อยยกมือขึ้นกุมขมับเพื่อขอความเมตตาอย่าง
 ไม่มีมาดแม้แต่หน่อย

“เจ้าคิดอยากจี้มันมานานแล้วไม่ใช่หรือ” เฮ่อเซ่อเสียนขยับ
 ริมฝีปากกล่าวเสียงแผ่วเบา

“พี่รู้ได้อย่างไร” ซื่อฝาค่อยถามด้วยความตกใจ ทว่ากล่าวจบ
 กลับรู้สึกเสียใจภายหลัง เพราะคิดว่าตนตกหลุมพรางเข้าให้แล้ว

เฮ่อเซ่อเสียนเผยรอยยิ้มแฝงเลศนัย

เพราะเจ้าข้าเฝ้าตัวน้อยคนนั้นเต็มสุรางจนเมามายพุดจาแพะโลมเขา
 ไม่เพียงแต่จี้ลักยืมของเขา คำพูดหลังจากเต็มสุรางยังอาจหาญ ‘ข้าเคย
 อยากลองจี้มันดูสักครั้งตั้งนานแล้ว ลักยืมของท่านช่างน่ารักยิ่งนัก’

ทว่าเขาไม่ได้บอกซื่อฝาคอ ถูกเจ้าข้าเฝ้าตัวน้อยพุดจาแพะโลม
 เช่นนั้น เขาเองก็ไม่อยากพุดออกไป อย่างไรก็ตามเขายังต้องรักษาหน้า!

“เจ้าคิดจะใช้วิธีไม่ได้เรื่องของพี่สามเจ้าหรือ” เฮ่อเซ่อเสียน
 ไม่ได้ตอบคำถามของซื่อฝาคอ แต่เปลี่ยนเรื่องทันที

“นี่! ข้ายังอยู่นะ!” เวลานั้นพี่สามชื่อชิงแอบฟังอยู่หลังประตู
 มาโดยตลอดก็เผยตัวออกมา พร้อมกล่าวอย่างไม่พอใจ “อีกอย่าง

เจ้าควรอยู่ให้ห่างน้องสาวข้า ชายหญิงไม่ควรใกล้ชิดกัน มันไม่เหมาะสม!”

แม้เหตุการณ์ก่อนหน้านี้อาจดูไม่เหมาะสม ทว่าน้องสาวของตนไม่ได้เสียหายอันใด เขาจึงอดกลั้นไว้...

แต่พอคำหน้าเลือดตำหนิความคิดของเขาไม่ได้เรื่อง นั้นมันเกินทนไหว!

เฮ้อเฮ้อเสียนยกมูมปาก

...แอบฟังผู้อื่น เจ้ายังมีมารยาทบ้างหรือไม่

พี่สามช็อกกลับไม่มีความละอาย เดินออกมาอย่างเปิดเผย พร้อมตั้งท่าฟังเต็มที่

“ข้าไม่ได้พูดว่าความคิดของพี่สามชื่อนั้นไม่ดี เพียงแต่อาเคอเป็นสตรี จะไปจ้างใครได้จากที่ใด หากจ้างมาแล้วเขาเกิดมีจิตใจต่ำทรามขึ้นมาจริง ๆ จะทำอะไร” เฮ้อเฮ้อเสียนมีท่าทีจริงจัง ก่อนจะกล่าวต่อไปช้า ๆ “หากต้องการหาใครสักคนมาแสดงฉากนี้ เหตุใดถึงไม่ให้ข้าช่วย”

“อย่าได้ลำบากเลย ข้าในฐานะพี่สามจะเป็นธุระให้อาเคอเอง ไม่จำเป็นต้องรบกวนเจ้า” พี่สามช็อกโบกไม้โบกมือขานรับอาสา

“ในเมื่อพี่สามช็อกขันอาสา เรื่องนี้คงไม่มีปัญหา ข้าคงไม่ต้องกังวล เช่นนั้นข้าขอลา”

“เดินทางปลอดภัย ข้าไม่ไปส่ง” พี่สามช็อกกล่าวด้วยรอยยิ้ม

เฮ้อเฮ้อเสียนยิ้มตอบ เหลือบมองชื่อฝาเคอก่อนหันหลังเดินจากไป

พี่สามช็อกมองเฮ้อเฮ้อเสียนจากไปอย่างมีชัย เมื่อหันกลับมาสบเข้ากับดวงตาระยิบระยับของชื่อฝาเคอก็ทำได้เพียงยกมูมปากขึ้น

“พี่สาม พี่จะรักษาคำพูดหรือไม่”

“แน่นอน ข้าเคยโกหกเจ้าตั้งแต่เมื่อใด”

...นับครั้งไม่ถ้วน

“สายตาเช่นนั้นของเจ้าคืออะไร!” พี่สามซื่อยังคงถูกซื่อผาเคอ จ้องมอง “ตั้งแต่เล็กจนโตข้าแนะนำเจ้าตั้งมากมายมิใช่หรือ เมื่อข้า ข้ายังคิดว่าเจ้ากลัวใจอะไร เรื่องนี้ควรจะปรึกษาข้าก่อน เหตุใดถึงได้ถามเจ้าหนุ่มตระกูลเฮ่อผู้นั้นไม่ถามข้า ข้าผิดหวังกับเจ้ามาก”

จังหวะน้ำเสียงแปรเปลี่ยนเป็นดุตัน

เจ้าหนุ่มตระกูลเฮ่ออย่างนั้นหรือ ทั้งที่เมื่อครู่ยังเรียกพี่ใหญ่เฮ่อ อยู่แท้ ๆ

ซื่อผาเคอทำได้เพียงตำหนิอยู่ในใจ เมื่อคิดได้ว่าอันที่จริงตั้งแต่ เล็กจนโตพี่สามของตนก็แนะนำตนไว้มากมาย...แม้จะไม่ใช่เรื่องจริงจัง แต่ก็เป็นกุนซื่อคอยชี้แนะอยู่เสมอ

แน่นอนว่า สุดท้ายหากเกิดเรื่องอันใดขึ้นกุนซื่อย่อมเป็นผู้รับผิดชอบ นั้นยิ่งทำให้ซื่อผาเคอรู้สึกสบายใจ

“ข้ารู้อยู่แล้วว่าพี่สามไว้วางใจได้เป็นที่สุด” ซื่อผาเคอประคองเขา เข้าบ้านอย่างประจบประแจง “มา ๆ ๆ เรามาวางแผนกันเถาะ”

พี่สามซื่อพอใจอย่างยิ่ง เดินเชิดหน้าเข้าบ้านวางท่าราวสองเฮา จากนั้นสองพี่น้องจึงเริ่มวางแผน “วีรบุรุษช่วยหญิงงาม” ขึ้นมา หลังจากตกลงกันเรียบร้อยแล้ว พี่สามซื่อกลับยื่นมือออกมา

“อะไรกัน” ซื่อผาเคอเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ

“จ้าวคนก็ต้องจ่ายเงินสิ” พี่สามซื่อยื่นมือออกมาโดยไม่ลังเล “เจ้าก็รู้ว่าบัดนี้พี่สามของเจ้ายากจนขึ้นแค้นมากเพียงใด”

ซื่อผาเคอได้ยินเช่นนั้นก็ยดถูเงินใส่มือเขาอย่างใจกว้าง

“เรื่องนี้ข้าไม่ได้ ต้องลงมือวันนี้เลย!”

“ให้พี่สามจัดการเอง”

เวลานี้ต่างฝ่ายต่างได้สิ่งที่ต้องการ ทุกคนล้วนมีความสุข

ดอญาน

ขณะซื้อฝาเคอ เคาะประตูบ้านของลูจื่อ เขากำลังผึ่งหนังสืออยู่ที่ลานบ้าน เมื่อเห็นซื้อฝาเคอมาหาพร้อมกับอาหารกล่องใหญ่ ลูจื่อก็ประหลาดใจเล็กน้อย

“นี่เจ้า...”

ซื้อฝาเคอยิ้มหวาน “ข้าเห็นว่าวันนี้อากาศดี จึงมาชวนท่านไปเที่ยวนอกเมืองด้วยกัน”

ลูจื่อเลิกคิ้ว “เมื่อวานเจ้าบอกว่าวันนี้ยุ่งมากมิใช่หรือ”

มุมปากของซื้อฝาเคอถึงกับกระตุกขึ้นจนเกือบรุกรายยิ้มหวานบนใบหน้าไม่ได้ “แล้วท่านจะไปหรือไม่”

ลูจื่อยิ้มตาหยีทันที กล่าวอย่างไม่มีหลักการใดๆ “ไปที่ใด”

“ข้ารู้จักอยู่ที่หนึ่ง ที่นั่นเคยเป็นทุ่งดอกไม้ ต่อมากลับถูกทิ้งร้าง แม้ไม่มีใครดูแล แต่ดอกไม้กลับบานสะพรั่ง ทุกปีมีคนจำนวนไม่น้อยแวะไปชมดอกไม้ ที่นั่นจึงค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นสถานที่สำหรับท่องเที่ยวนอกเมือง” ซื้อฝาเคอกล่าวด้วยความรู้สึกตื่นเต้น

ขณะที่ลู่อือก็มีท่าที่สนอกสนใจเช่นกัน

กล่าวว่าไปก็ต้องไป ลู่อือเปลี่ยนเสื้อผ้า บังคับรถเทียมลาออกมา พาซื้อผาเคอออกเดินทางอย่างมีความสุข

ฤดูกาลนี้เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการเที่ยวนอกเมือง ซื้อผาเคอและลู่อือนั่งรถเทียมลาออกจากตัวตำบล ระหว่างทางคนสัญจรไปมามากมาย

หลังจากออกจากตัวตำบล รถเทียมลาก็ค่อยๆ เคลื่อนช้าลงข้างทางมีแม่น้ำสายหนึ่ง ริมน้ำเต็มไปด้วยต้นกล้วยจำนวนมาก กำลังกวัดแกว่งไปตามสายลมชวนให้รู้สึกมีความสุข บรรยากาศโดยรอบก็มีชีวิตชีวา

เมื่อเดินทางต่อไปข้างหน้า กลิ่นหอมของดอกไม้ค่อยๆ โยยมาตามสายลม เพียงได้กลิ่นก็ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย ซื้อผาเคอเหลือบมองลู่อือซึ่งนั่งอยู่ตรงหัวรถ ขณะที่กำลังคิดถึงแผนการเล็กๆ นั้น ก็เริ่มสังเกตเห็นว่าผู้คนรอบด้านมีมากขึ้น...เมื่อสังเกตดูอย่างละเอียดแล้ว ตายจริง! ไม่ว่าจะสาวน้อยสาวใหญ่ต่างก็คอยแอบมอง บางคนใจกล้าก็ทำท่าจะเข้ามาพูดคุย

...สัมผัสได้ถึงความรู้สึกของคนเมาที่ไม่สนใจสุรา

เมื่อหันมองลู่อือ อาจเป็นเพราะวันนี้ได้ออกมาท่องเที่ยวนอกเมือง เขาจึงตั้งใจเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นสีน้ำตาลอมเหลือง ยิ่งขับให้ใบหน้าแดงหยกประดับกวน ลีลนคล้ายรุ่งอรุณของฤดูใบไม้ผลิ

“คุณชายผู้นี้ไม่คุ้นหน้าคุ้นตา” ขณะกำลังครุ่นคิด ก็มีใครบางคนเดินเข้ามาเปิดบทสนทนาจริงๆ

หญิงสาวที่เป็นฝ่ายเปิดบทสนทนารูปร่างหน้าตางดงาม แต่งตัวแบบหญิงที่แต่งงานแล้ว เมื่อนางโผล่หน้าออกมาจากรถม้า ซื้อผาเคอ

ก็จำได้ทันที เจียวเจียวจากตระกูลเจียว แม้จะชื่อเจียวเจียว¹ แต่ก็ไม่ใช่นุตรสาวซึ่งเป็นทีโปรดปรานของตระกูล น้องชายของนางที่เพิ่งสอบผ่านได้เป็นหงเซิง² ต่างหากคือนุตรชายหัวแก้วหัวแหวน

ตระกูลเจียวไม่ได้ถือว่ามิฐานะร่ำรวย เพื่อให้ให้น้องชายของนางได้ร่ำเรียน เมื่อปีกลายนางจึงถูกยกให้แต่งงานเป็นจีซื่อ³ ของเจ้าแກ່ร้านเสื้อผ้าตระกูลต้วน เจ้าแກ່ต้วนคนนั้นอายุมากกว่าบิดาของเจียวเจียวถึงห้าปี อีกทั้งยังเจ้าอารมณ์ ว่ากันว่าภรรยาคนก่อนถูกเขาทุบตีจนตาย ในตระกูลยังมีบุตรชายสมองที่บออายุสิบกว่าปีอีกคนหนึ่ง ดังนั้นแม้ตระกูลต้วนจะถือเป็นตระกูลที่ร่ำรวย แต่กลับไม่มีหญิงสาวตระกูลใดยอมแต่งงานกับเขา ทว่าในเวลานั้นตระกูลเจียวที่ฐานะไม่ดีต้องการสนับสนุนบุตรชายให้ได้ร่ำเรียน เมื่อเจียวเจียวโตมาหน้าตาสะสวย จึงได้บังเกิดความคิดเช่นนี้ขึ้น

ครั้นทั้งสองฝ่ายยินยอมพร้อมใจ สุดท้ายเจ้าแກ່ต้วนจึงจ่ายเงินหนึ่งร้อยตำลึงเพื่อได้แต่งงานกับเจียวเจียวแห่งตระกูลเจียว

เวลานั้นแม่สื่อที่มีมโนธรรมต่ำไม่ยอมตกปากรับคำ เรื่องนี้ยังพามาถึงมารดาของซือฝาคเคอ สุดท้ายเจ้าแກ່ต้วนจึงใช้เงินจำนวนมากเชิญแม่สื่อหลีกจากตรอกผีหลางมาดำเนินการเรื่องแต่งงาน

ผู้คนต่างนินทาหลัง กันด่าว่าตระกูลเจียวมีใจไม่เป็นธรรม เพียงเพื่อบุตรชายถึงกับปล้นบุตรสาวของตนลงขุมนรก

¹ คำว่าเจียว (嬌) ในชื่อของนางแปลว่า เป็นที่รักใคร่โปรดปราน

² คือ การสอบในระดับท้องถิ่น คล้ายการสอบเพื่อเข้าศึกษาต่อในปัจจุบัน ผู้สมัครสอบในระดับนี้ทุกคนไม่ว่าจะมีอายุมากหรือน้อย จะเรียกว่า “หงเซิง” (童生) ดังนั้นจึงเรียกการสอบในระดับนี้ว่า “การสอบหงเซิง” โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ 1. การสอบระดับอำเภอ 2. การสอบระดับมณฑล 3. การสอบโดยขุนนางที่ราชสำนักมอบหมายหน้าที่มาโดยตรง

³ หมายถึง ภรรยาที่แต่งงานหลังจากภรรยาคนแรกได้เสียชีวิตไป

แต่อาจจะเป็นโชคดีของเจี๊ยะเจี๊ยะ แต่งงานได้ไม่ถึงครึ่งปี ครั้งหนึ่งเมื่อเถ้าแก่ตัวนอกไปตีไม้สุราดอกไม้⁴ มิรู้ด้วยสาเหตุใด หน้าของเขากลับทึมลงไปใ้ในแม่น้ำแล้วขึ้นมาไม่ได้ นอกจากเจี๊ยะเจี๊ยะ และบุตรชายสมองทึบแล้ว เถ้าแก่ตัวนั้นก็ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน บุตรชายสมองทึบอายุสิบกว่าปีแต่ทำเป็นแค่หัวเราะโง่ๆ ดังนั้น เจี๊ยะเจี๊ยะจึงรับช่วงต่อกลายเป็นเจ้าของร้านเสื้อผ้าตระกูลตัวน แทนที่จะเป็นจี้ซื้อผู้ต้องทนทุกข์

ต่อมายังมีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นอีก ตระกูลเจี๊ยะพยายามเข้าหา เจี๊ยะเจี๊ยะเพื่อจะให้นางแต่งงานใหม่ อีกทั้งยังคิดจะแย่งกิจการร้าน เสื้อผ้าของตระกูลตัวนไว้ สุดท้ายถูกเจี๊ยะเจี๊ยะไล่ออกไป นางยอม จ่ายเงินจำนวนมากจ้างคนคุ้มกันสองคนคอยติดตามตน เมื่อใดพบเห็น คนตระกูลเจี๊ยะก็ไม่ไว้หน้าแม่แต่น้อย คนในตระกูลเจี๊ยะทำได้เพียง มองเนื้อขึ้นโตน แต่เอาเข้าปากไม่ได้

บิดามารดา รวมถึงน้องชายของนางโกรธมากถึงขั้นด่าทอ นางไปทุกที่ กล่าวว่านางเป็นบุตรสาวอกตัญญูไม่รู้คุณ ทว่าเจี๊ยะเจี๊ยะ ไม่เคยแยแส กล่าวเพียงว่าบัดนี้ตนมิใช่บุตรสาวของตระกูลเจี๊ยะ แต่เป็นสะใภ้ของตระกูลตัวน นางต้องรักษาสมบัติของตระกูลตัวน ไม่ให้ตกอยู่ในมือคนชั่ว เรื่องนี้ทำให้มารดาของนางโกรธจนแทบ กระอักเลือด

เดิมทีพวกแม่ม่ายก็มักถูกนินทาว่าร้ายอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น เจี๊ยะเจี๊ยะที่มีรูปโฉมงดงามยังถูกคนตระกูลเจี๊ยะให้ร้ายไปทั่ว ชื่อเสียง ของนางในตำบลลงหลัวจึงไม่ดีนัก แต่ชื่อฟาเคอไม่ได้รังเกียจนาง

⁴ หมายถึง การตีไม้เหล้าเหล่านารี ตีไม้สังสรรค์พร้อมหญิงนางโลม

นางจำยอมให้บิดามารดาขายตนไปครั้งหนึ่งแล้ว ต้องยอมอีกเป็นครั้งที่สองหรือถึงจะเรียกว่ากตัญญู

ขณะนั้นเพราะลู่ฉือไม่ตอบอันใด เจียวเจียวจึงสั่งให้รถม้าเคลื่อนไปข้างหน้า เทียบข้างรถเทียมลาของพวกเรา “คุณชาย เหตุใดถึงไม่พูดไม่จา”

เนื่องจากถนนไม่ได้กว้างนัก ทำเช่นนั้นกลับกลายเป็นขวางทางผู้อื่น ลู่ฉือชำเลืองมองก่อนกล่าวเสียงเรียบ “บนโลกใบนี้มีผู้คนมากมาย ไม่แปลกหากจะไม่คุ้นหน้าคุ้นตากัน” กล่าวจบก็รีบยกแส้เร่งความเร็วรถเทียมลา ปลีกตัวจากรถม้าออกไปอย่างรวดเร็ว

เจียวเจียวที่เพิ่งถูกสาตด้วยน้ำเย็นไม่ได้แสดงท่าที่อับอาย ยังสั่งให้รถม้าไล่ตามพลางกล่าวที่เล่นทีจริง “การได้พบกันเป็นพรหมลิขิต ครั้งแรกแปลกหน้า ครั้งต่อมายอมคุ้นเคย เหตุใดคุณชายถึงต้องรักษาระยะห่างเช่นนี้ด้วย”

“ซูหยิน ได้โปรดรักษามารยาท” แม้ลู่ฉือจะดูอ่อนโยน แต่อันที่จริงก็ไม่ได้ใจเย็นสักเท่าใด หลังจากเป็นเช่นนี้อยู่หลายครั้ง ไบหนาก็เริ่มบึ้งตึง

“คุณชายอย่าได้กลัวไปเลย ข้าเป็นเพียงหญิงม่ายคนหนึ่ง” เจียวเจียวไบหน่าเปื้อนยิ้ม กล่าวด้วยเสียงออดอ้อน “คุณชายเคยแต่งงานหรือไม่”

แม้โดยรอบจะเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ อีกทั้งยังมีสายตาดูถูกดูแคลน แต่เจียวเจียวกลับไม่สนใจ

ทว่ายิ่งนางไม่สนใจ สีหน้าของลู่ฉือยิ่งดำคล้ำ

“ซูหยินตัวน...” ชื่อฝาเคอที่ถูกเหมินเฉยมาโดยตลอดเอ่ยปากเตือน

“อ้าว แม่สื่อ่น้อย เหตุใดเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่” เจียวเจียวคล้าย
เพ่งมองเห็นนาง ทำที่เป็นตลกตกใจ “หรือนี่คือชายที่เจ้าหมายปอง”

ซือฝาค่อยรู้ว่าเดิมทีนางเป็นคนพูดไม่คิด จึงไม่ถือสาขุ่นเคือง
“ท่านอย่าตามมาเช่นนั้น กีดขวางทางผู้อื่น”

“ได้ดี แม่คุณชายผู้นี้จะเหมาะสมกับข้านัก แต่ข้าเจียวเจียว
เป็นผู้มีคุณธรรม ในเมื่อเป็นคนที่แม่สื่อ่น้อยหมายปอง ข้าก็จะ
ไม่แย่งเจ้า” เจียวเจียวกล่าวราวกับเป็นคนใจกว้าง

ซือฝาคะได้แต่เอามือกุมหน้าผากด้วยความปวดเคียรเวียนเกล้า ก่อนจะเร่งให้ลู่อี้ออกจากที่นี่

ลู่อี้อเหวี่ยงแสลงทันที ใบหน้าดำคล้ำกลับแปรเปลี่ยนเป็น เบิกบานดังสายลมในฤดูใบไม้ผลิ

แม้จะสลัดเจี้ยวเจี้ยวที่ตามติดไปได้ แต่ถนนที่พวกเขากำลัง ลังจรมีผู้คนอยู่มากมาย ซือฝาคะจึงเริ่มปวดหัวอีกครั้ง คนมากมาย เช่นนี้ แผนการของนางและพีสามจะดำเนินไปได้อย่างไร...

“โบราณกล่าวไว้ว่ามองจนเว่ยเจี้ยวสิ้นชีพ¹ วันนี้ข้าได้ประจักษ์ แก่สายตาแล้ว คนโบราณไม่ได้หลอกข้าจริงๆ” ซือฝาคะทอดถอนใจ ด้วยความอึดอัด

¹ มีที่มาจากบุคคลในประวัติศาสตร์ชื่อเว่ยเจี้ยว ซึ่งเป็นชายรูปงามเป็นที่เลื่องลือ แต่สภาพร่างกายอ่อนแอ เพราะความรูปร่างของเขา เวลาไปไหนจึงมีคนมารุมมองดูอยู่ตลอดเวลาที่อ่อนแออยู่แล้วพอเจอแบบนี้บ่อยครั้งเข้า สุดท้ายจึงเป็นลมและขาดใจตายไป ส่วนนั้นจึงหมายถึง การเป็นที่นิยมชมชอบมากเกินไปอาจส่งผลเสียต่อตนเอง

ทำเอาลู่หนีอดยืมือออกมาไม่ได้

“ท่านดีใจมากรี” ซื่อฝาคোকกล่าวเสียงเรียบ

“เจ้าชมข้าวรูปงาม ข้าย่อมต้องดีใจ” ลู่หนีตอบด้วยท่าทางพอใจ
ซื่อฝาคોકถึงกับชะงักไปทันที

ไม่! นั่นไม่ใช่การชมท่าน!

ถนนสายนี้ยังคงคึกคักจนกระทั่งถึงทุ่งดอกไม้ที่ซื่อฝาคোক
กล่าวถึง ทว่านางกลับรู้สึกแปลกใจ...ทุ่งดอกไม้ดูครึ้นกว่าที่คิดไว้
มาก จะหาเรื่องก่อกวนกันที่นี้ย่อมเป็นไปได้ยาก

ทุ่งดอกไม้แม้ไม่มีคนดูแลกลับบานสะพรั่ง ต้นไม้ใบหญ้า
เขียวชอุ่ม ดอกไม้หลากสีสั่นแข่งกันแบ่งบาน กลายเป็นทิวทัศน์
ที่งดงามไม่เหมือนที่ใด ผู้คนมากมายพากันมาเที่ยวนอกเมืองที่นี้
จนเกือบจะเป็นตลาดนัดอันคึกคัก มีการขายว่า ขายของกิน...มีขาย
แม้กระทั่งหมวกฟาง

เมื่อเห็นดังนั้นซื่อฝาคોકก็ได้แต่ท้อใจ เดิมที่ต้องการหาสถานที่
เงียบสงบ จากนั้นพี่สามจะหาคนสักสองคนมาขวางทางพวกเขาเพื่อ
ทดสอบลู่หนี แต่โอกาสเช่นนั้นในตอนนี้อยู่เพียงมองสาวน้อยสาวใหญ่
ที่กำลังจับจ้องลู่หนี...หากคนที่พี่สามหามาบุ่มบ่ามทำที่หาเรื่อง ไม่รู้ว่า
จะเกิดอันใดขึ้น

ซื่อฝาคોકเหม่อมองว่าหลากหลายสีบนท้องฟ้าอย่างใจลอย จิตใจ
ลึบสน

“แม่สื่อ่น้อย เจ้ากำลังมองสิ่งใด” ทันใดนั้นเสียงของใครคนหนึ่ง
ก็ดังแว่วเข้ามาในหู

ซื่อฝาคોકสะดุ้งตัวโยน เมื่อหันหน้ากลับไปจึงพบเจี๊ยะเจี๊ยะ
ที่ไม่รู้ว่ายืนอยู่ข้างนางตั้งแต่เมื่อใด

“สูญหินตัวน” ซื่อฝาค่อมองนางอย่างเสียไม่ได้ “ท่านทำข้า
ตกใจแทบแย่”

“กลัวอะไร หากไม่ได้ทำอะไรผิด ตกตึกยอมไม่กลัวผีร้ายมา
เคาะประตู” เจียวเจียวหัวเราะร่วน ก่อนจะขยิบตาให้นาง “แม่สื่อ่น้อย
เจ้าไปหาหนุ่มรูปงามเช่นนี้จากที่ใด ถึงเก็บของดีเช่นนี้ไว้ให้ตนเอง”

“อย่าได้พูดไร้สาระ” ซื่อฝาค่อยถลึงตาใส่นาง

“โอ้ จะมาจริงจังอะไรกับข้า เหน่า ถือเสียว่าเล่าประสบการณ์
ให้พี่สาวฟัง” เจียวเจียวไม่ได้เกรงใจนาง ยังคงยิ้มร่าอยู่เช่นเดิม

ซื่อฝาค่อมองด้วยความรู้สึกปวดเคียนเวียนเกล้า ซื่อฝาค่อย
เคยพบเจียวเจียวอยู่บ้างในช่วงก่อนแต่งงาน แม้จะเจ้าอารมณ์ไปบ้าง
แต่ก็ไม่ใช่คนหน้าด้านหน้าทนต์งั้นคนตรงหน้า หลังจากนางกลายเป็น
เป็นสูญหินตัวนอีกทั้งยังเป็นมาย ค่ายนางจะไม่สนใจอันใดอีกต่อไป...

“ข้ามองดูแล้วชายหนุ่มผู้นั้นไม่เลวเลยทีเดียว เพียงเห็นเจ้า
เหม่อมองว่าวบนท้องฟ้าก็รีบรุดไปซื้อว่าวทันที ท่าทางคงมีเจ้าอยู่
เต็มหัวใจ ฟังคำพี่สาวคนนี้ไว้ ผู้ชายเช่นนี้เหมาะสมที่จะแต่งงาน
ด้วย! ยิ่งไปกว่านั้น...เขายังเป็นหนุ่มรูปงาม ได้มองหน้ากันทุกวัน
คงเจริญอาหารนาดู” เจียวเจียวยังคงพูดไม่หยุด กล่าวพลางกระตืบเท้า
คล้ายไม่พอใจ “ทว่าเป็นชายหนุ่มที่แม่สื่อ่น้อยหมายปอง ไม่อย่างนั้น
ข้าคงลงมือแล้ว”

“ท่านพูดไร้สาระอะไร...” ยิ่งซื่อฝาค่อยได้ฟังยิ่งรู้สึกไม่เข้าท่า
ขณะพยายามควบคุมความคิดไม่ให้สับสน ก็เห็นลู่ฉือไบหน้าเบือนยิ้ม
กลับมาพร้อมว่าวดงาม ทำให้นางชะงักไปครู่หนึ่ง

“ดูเอาเถอะ” เจียวเจียวยิ้มอย่างผู้มีชัย “ไม่มีอะไรเล็ดลอด
สายตาคุณของข้าไปได้หรอก”

ซือฝาค่อมองใบหน้าเบื่อนยิ้มของลู่อือที่กำลังเข้ามาใกล้ด้วยความตะลึงงัน ทั้งที่รู้ว่าสิ่งที่เจียวเจียวกล่าวเป็นเรื่องไร้สาระ แต่ไม่รู้เหตุใดถึงได้ใจเต้นแรงไปชั่วขณะ

“แม่อือน้อย” เจียวเจียวดึงนางไว้ทันที

“อะไรหรือ...” ซือฝาคอดหันกลับมามองเจียวเจียวทันที

“นั่นไงเห็นหรือไม่” เจียวเจียวดึงให้นางมองไปทางสาวน้อยสาวใหญ่ที่กำลังแอบมองอยู่ไม่ไกล “ทุกคนต่างจ้องตาเป็นมัน ผู้ใดบ้างไม่ชอบหนุ่มรูปงาม ทุกคนต่างทำเป็นสงวนท่าทีกันทั้งนั้น ข้าจะช่วยเจ้ากำจัดพวกที่คอยขวางขวางตานั่นเอง แต่ต้องจำไว้ว่าเจ้าติดหนี้ข้าครั้งหนึ่ง กลับไปต้องหาหนุ่มรูปงามเช่นนี้ให้ข้าสักคน” กล่าวจบก็ขยับตัวให้ซือฝาคอด ก่อนจากไปพร้อมรอยยิ้มแฝงเลศนัย

เจียวเจียวเดินตัวตรงยึดหน้าอกหน้าใจด้วยความภาคภูมิใจไม่นานก็ทำให้สาวน้อยสาวใหญ่สองสามคนตรงนั้นเดินจากไปด้วยความอาย

ซือฝาคอดได้แต่อ้าปากค้าง ทั้งที่นางและลู่อือไม่ได้เป็นอันใดกัน...เหตุใดเมื่อเจียวเจียวพูดเช่นนั้น พลันรู้สึกว่ามันไม่ถูกต้องเท่าใดนัก

“อาเคอ เจ้ามองอะไร” ลู่อือเดินเข้ามา “เจ้าคุยอะไรกับสุหยินตัวนหรือ”

“เอ่อ เปล่า...ไม่มีอะไร”

ลู่อือไม่ได้ถามต่อ เพียงยิ้มและชูวาวงดงามในมือขึ้น “เจ้าเล่นว่าเป็นหรือไม่”

ไม่รู้วาลู่อือรู้ตัวหรือไม่ รอยยิ้มของเขาทำให้หัวใจใครต่อใครเต้นโครมคราม แม้แต่ซือฝาคอดยังไม่กล้ามอง เพียงเอื้อมมือหยิบรอกเชือกกว่าจากมือเขา “แน่นอน ท่านยืนอยู่ตรงนี้อ่าขยับ แล้ว

ยกว้าวขึ้น หากข้าเรียกเมื่อใดค่อยปล่อยมือ” นางกล่าวพลางวิ่งไปอีกด้านเพื่อปล่อยเชือกว้าว

ลู่อียกว้าวขึ้นอย่างว่าง่าย เมื่อเห็นนางแสวงทำเป็นนิ่งแล้ววิ่งออกไป รอยยิ้มบนใบหน้าก็ยิ่งเด่นชัด แน่نونเขารู้ดีว่ารอยยิ้มของตนน่ามองมากเพียงใด

กลยุทธ์หนุ่มรูปงาม อย่าได้เห็นว่าเป็นลูกไม้เก่าเก็บ เพียงให้ได้ผลก็พอ

“ได้แล้ว ท่านปล่อยมือ!” ซื่อฝาคือเรียกเขาซึ่งอยู่ห่างออกไป

ลู่อียิ้มบางก่อนปล่อยว้าวในมือ

ซื่อฝาคือรีบออกตัววิ่งทันที วังพลางเหลียวหลังมอง เมื่อเห็นว่าลอยขึ้นแล้วนางจึงดึงรอกเชือกว้าวในมือ ว้ายิ่งลอยยิ่งสูงจนอดตื่นเต้นดีใจไม่ได้ “คุณชายลู่ คุณนั่น...”

“หืม มองอะไร” เสียงทุ้มต่ำกลับดังอยู่ข้างใบหู มันค่อนข้างใกล้เคียงนางสัมผัสได้ถึงเสียงลมหายใจของเขา

ซื่อฝาคือตกใจจนปล่อยรอกเชือกว้าวในมือ เมื่อเห็นว่ากำลังจะร่วงตกลงมา ลู่อียกมือคว้ามือนางไว้ ก่อนจะช่วยยื้อให้ววลอยอยู่บนท้องฟ้าต่อไป

ทุกอย่างเกิดขึ้นฉุกฉะทุก หลังจากควบคุมว้าวได้ ซื่อฝาคือถึงเพิ่งรู้ว่าตัวอยู่ในอ้อมแขนของลู่อือ ท่าทางเช่นนี้ไม่เหมาะสม นางจึงรีบยัดรอกว้าวและเชือกป่านใส่มือเขา ก่อนจะถอยหลังออกห่างทันที

“เป็นอะไรไป” ลู่อือเฝ้าถามนางด้วยความสงสัย

เป็นอะไรไปรี!

ซื่อฝาคือทำหน้ามึน “คุณชายลู่ ชายหญิงใกล้ชิดกันเป็นเรื่องไม่สมควร”

“ต้องขอภัยที่ล่วงเกินแม่นาง” ลู่ฉือทำที่ตื่นตกใจ
เมื่อเห็นเขาตกใจเช่นนั้น ซื่อฝาคะพลันคิดว่าตนอาจทำเรื่องเล็ก
ให้เป็นเรื่องใหญ่ “คุณชายลู่อย่าได้ใส่ใจ...”

“เจ้าดูสิ ว่าวของเราลอยสูงกว่าใครเลย” ลู่ฉือกล่าวพลางชี้
ไปที่ว่าว

ซื่อฝาคะถูกเขาเบี่ยงเบนความสนใจไปได้ นางเงยหน้าขึ้นมอง
ว่าวของพวกเขาลอยสูงอยู่เหนือว่าวกระดาษทั้งหมด

“คุณชายลู่ ท่านช่างเก็บงำความสามารถมิดชิดยิ่งนัก” จู่ๆ
ซื่อฝาคะก็โพล่งขึ้นมา

ใจของลู่ฉือเริ่มต้นไม่เป็นจังหวะ “หืม?”

“ข้าไม่เคยรู้เลยว่าท่านเล่นว่าวเก่ง!”

“...” ลู่ฉือแอบเซ็ดเหงื่อบนใบหน้า จากนั้นจึงหัวเราะร่วน
มองซื่อฝาคะด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม นางแหงนมองว่าวบนท้องฟ้าด้วย
ดวงตาระยิบระยับ ใบหน้าเรียวเล็กรับกับแสงแดดท่ามกลางมวลดอกไม้
คล้ายกำลังเปล่งประกาย

ช่างน่ารักน่าเอ็นดู

‘ซือผาเคอ’

บุงมันจะเป็นแม่สื่อมืออาชีพมาตั้งแต่เยาว์วัย

ข้อเสียของนางคือดื่มสุราเมื่อใด

จะพุ่งเข้าไปลวนลามบุรุษหล่อเหลาเมื่อนั้น

‘ลู่ฉีอู๋’ บัณฑิตชั่วโฉดผู้หล่อเหลาตุ๋นหยกกลางสายลม

ข้อเสียของเขาคือยากจน ไร้ห้วนนอนปลายเท้า

เมื่อลู่ฉีอู๋เดินทางมาถึงตำบลลงหลัวแห่งนี้

เขาได้ยื่นมือเข้าช่วยเหลือแม่สื่อน้อยที่กำลังตกที่นั่งลำบากโดยบังเอิญ

แน่นอนว่า ‘วัดฤทธิษ’ ซันตีเช่นนี้ ซือผาเคอจะปล่อยให้หลุดมือไปได้อย่างไร

นางจะต้องเป็นแม่สื่อจัดการเรื่องงานแต่งงานให้เขาให้ได้!

กว่าเหตุไฉนยิ่งพยายามจับคู่กลับยิ่งวุ่นวาย ผิดฝาผิดตัวซุลมุนจนอลหม่านไปหมด

ระหว่างนั้นสายตาที่ลู่ฉีอู๋มองแม่สื่อตัวน้อยก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไป

แต่นางกลับซื่อซื่อกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ จนชวนให้ท้อใจยิ่งนัก

ไหนะยังมีเรื่องตัวตนที่แท้จริงของลู่ฉีอู๋อีก

ยากจน ? ไร้ห้วนนอนปลายเท้า ? อืม...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8056-9

9 786161 880569

345 บาท